

“मीठे बच्चे— देहसहित देहका सबै सम्बन्धहरूको ट्रस्टी (निमित्त) बन, सबैको सम्हाल गर्दा-गर्दै पनि कसै सँग ममत्व नराख।”

प्रश्नः— यस ड्रामामा मायाले कुनचाहिँ भूल जब गराउँछ तब बाबा अभूल बनाउन आउनुहुन्छ?

उत्तरः— १) पहिलो भूल त ब्रह्म तत्त्वलाई नै परमात्मा मान्न थाल्छन्। तत्त्व सँग योग लगाउनु— यो मिथ्या हो, यसबाट विकर्म विनाश हुन सक्दैन। २) हिन्दुस्तानमा रहेका कारण देवी-देवता धर्मको सट्टा हिन्दू धर्म भन्नु, यो पनि ठूलो भूल हो। यी भूलका कारण धर्मको तागत रहेन। अब बाबा आउनु भएको छ तिमीहरूलाई अभूल बनाउन।

गीतः— कौन आया मेरे मन के द्वारे....

ओम् शान्ति। यो, को आयो बच्चाहरूको पासमा? बच्चाहरूको पासमा माता-पिता नै त आउँछन्। जसको लागि गायन छ— तिमी माता-पिता हामी बालक तिमी। अहिले तिमी बालकको रूपमा बसेका छौ नि। परमपिता परमात्मा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— म निराकार हुँ। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरले पनि यस्तो भन्न सक्दैनन्। यो त यस शरीरद्वारा निराकार परमपिता परमात्माले नै भन्न सक्नुहुन्छ। यो त जान्दछौ— मेरो कुनै स्थूल वा सूक्ष्म शरीर छैन। यो आत्माले नै शरीरद्वारा बोलिरहेको छ। निराकार परमपिता परमात्मा बसेर बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ। कोही नयाँले सुन्ने हो भने भन्नेछन्— यो कसरी हुनसक्छ! हो, शिव भगवानुवाच ब्रह्माको शरीरद्वारा। शिवबाबाको आफ्नो शरीर त छैन। त्यसो भए यति धेरै बी. के. हरू कहाँबाट आए त? ती ब्राह्मणहरू कसैले आफूलाई ब्रह्माकुमार भन्दैनन्। तिमी किन हामी बी. के. हौं भन्छौ? तिमी सिद्ध गरेर बताउन सक्छौ— यहाँ ब्रह्माका पिता परमपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ। उहाँका यी तीन बच्चाहरू हुनुहुन्छ — ब्रह्मा, विष्णु, शंकर। त्यसैले शिवबाबा यी ब्रह्मा मुखद्वारा मुख वंशावली रचेर उनीहरूलाई मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ। यस दुनियाँमा मनुष्य त धेरै छन्। अनेक प्रकारका भिन्न-भिन्न धर्म, जाति छन्। गुजराती, पञ्जाबी, यू. पी., क्रिश्चियन, बौद्ध, महाराष्ट्रियन आदि कति जातिहरूको नाम छन्। सत्ययुगमा यति धेरै धर्म र जाति हुँदैनन्। न त अनेक भाषा, न त अनेक धर्म नै हुन्छन्। भन्ने पनि गर्छन्, एक राज्य होस्। सत्ययुगमा हुन्छ नै देवी-देवता धर्म। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्छु। गायन पनि छ— मनुष्य से देवता किये करत न लागी वार। देवताहरू त हुन्छन् सत्ययुगमा, त्रेतामा पनि हुँदैनन्। त्रेतामा त क्षत्रिय वर्ण हुन्छन्। शास्त्रमा पनि लेखिएको छ— ब्रह्माको मुखबाट ब्राह्मण पैदा भए। अनि ब्राह्मणहरूलाई पढाएर फेरि देवता र क्षत्रिय धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। बाँकी जति अनेक धर्म छन् ती सबै रहने छैनन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मीठे बच्चे! म तिमी आत्माहरूको सच्चा-सच्चा पिता हुँ। म कहिल्यै बदलिन्न। मलाई सधैं पिताको रूपमा याद गर्छौं। भक्तले भगवान्लाई याद गर्छन् किनकि यो शिक्षा भगवान् बाहेक अरू कसैले दिन सक्दैन। अहिले त अनेक धर्म छन्। तिमी लिस्ट निकाल्न सक्दैनौ। कति मनुष्य छन्, बाबा आएर मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ। त्यो पनि सबैलाई त बनाउनुहुन्छ। यो बुझ्नु पर्ने कुरा छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म बाहेक कसैले यो ज्ञान दिन सक्दैन। बाबा बसेर तिमी बच्चाहरूलाई सत्ययुगको

लागि पढाउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— अहिले पुरुषार्थ गरेर स्वर्गमा जति उच्च पद लिनु छ लेऊ। हर एक मनुष्य आफ्नो आजीविकाको लागि कति पुरुषार्थ गर्छन्। निम्न स्तरकाले पनि राम्ररी पढे भने उच्च पद पाउन सक्छन्। यहाँ पनि बाबा भन्नुहुन्छ— अबलाहरू-गणिकाहरूलाई पनि पुरुषार्थद्वारा विश्वको सूर्यवंशी राज्य मिल्न सक्छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ, अहिले हरेक द्रौपदी पुकार्छन्— बाबा रक्षा गर्नुहोस्, फेरि कृष्ण माथि बसेको देखाइएको छ। द्रौपदीलाई साडी मिलिरहन्छ, रक्षा हुन्छ। अब यस्तो कुरा त होइन। यो अहिलेको कुरा हो। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई २१ जन्म नङ्गन हुनबाट बचाउँछु। तिम्रो वस्त्रलाई कसैले उतार्न सक्दैन। यो प्रवृत्ति मार्ग हो, दुवैले पवित्र बन्नु छ। आधाकल्प देखि विकारमा अतिभोगी भएका हुनाले यो बानी मेटिँदैन। बाबा आएर तिमीलाई नङ्गन हुनबाट बचाउनुहुन्छ, यसमा धेरै मेहनत लाग्छ। पवित्रतामा रहन्छन् फेरि मायाले युद्ध गरिहाल्छ। अबलाहरूमाथि त विषका कारण धेरै अत्याचार हुन्छ। उनीहरूको बच्चामा मोह पनि हुन्छ। यहाँ त पूरा नष्टोमोहा बन्नु पर्छ। पहिले-पहिले जब तपस्या सुरु भयो तब धेरै हिम्मत राखेर आए। पिटाइ मिलेको र घरमा हंगामा भएको देखे अनि तुरुन्तै त्याग गरिदिए। संन्यासीहरू पनि भाग्छन्। सुरुमा त उनीहरूलाई यादले सताउँछ। नष्टोमोहा हुनमा मेहनत लाग्छ किनकि उनीहरू सँग प्राप्तिको लक्ष्य र उद्देश्य केही पनि हुँदैन। केही पनि शक्ति मिल्दैन। तिमीलाई त तागत मिल्छ। उनीहरूलाई पवित्रताको शक्ति कहाँबाट मिलोस्? पवित्रताको सागर त एक परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँबाट नै वर्सा मिल्छ। उनीहरूले बाबा सँग त योग लगाउँदैनन्। ब्रह्म सँग योग लगाउँछन् त्यसैले पवित्र बन्न सक्दैनन्। ब्रह्म अथवा तत्त्व सँग योग लगाउनु, मिथ्या हुन जान्छ। हेर, यो कुरा राम्रो सँग धारण गर्नु छ। भूलहरू त धेरै गरिएका छन्। हिन्दूस्तानमा रहनेहरूले हिन्दू धर्म भनिदिए, यो पनि भूल हो। ब्रह्म अथवा तत्त्वलाई परमात्मा भन्नु, यो पनि भूल हो। यी सबै ड्रामामा निश्चित छ। बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ— यो यो भूल मायाले गराउँछ। बाबा आएर फेरि अभूल बनाउनुहुन्छ। सत्ययुगमा एकै धर्म, एकै भाषा थियो। यस्तो होइन— वृन्दावनमा रहनेलाई वृन्दावनी भनिन्छ। त्यहाँ धर्म नै एक हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई फेरि देवता बनाउँछु। तिमी स्वर्गको मालिक बन्छौ। बाबाले रच्नुहुन्छ नै स्वर्ग, फेरि हामी किन नर्कको मालिक छौं! नयाँ दुनियाँमा अवश्य हामी स्वर्गको मालिक हुनेछौं। त्यतिबेला अरू सबै आत्माहरू परमधाममा हुन्छन्। अहिले यो कुरा तिम्रो बुद्धिमा छ। जति-जति योग हुन्छ त्यति धारणा राम्रो हुन्छ। कहीं पनि ममत्व हुनु हुँदैन। आफूलाई ट्रस्टी (निमित्त) सम्झिएर पालना गर। बाबाको नासो हो। देहसहित देहका सबै सम्बन्धको हामी ट्रस्टी हौं। परीक्षा पनि आउँछ। कोही बिरामी भयो, दुःख भयो भने त सम्हाल्नु पर्छ। यो हो नै दुःखको दुनियाँ। शिवबाबालाई त कुनै दुःख छैन। उहाँ त ट्रस्टी हुनुहुन्छ। कसैलाई केही भयो भने भन्नुहुन्छ— हिसाब किताब चुक्ता गरेर अर्को शरीर लियो, यसमा हाम्रो के जान्छ। यी सबै मनुष्यले शरीर छोड्नेछन्, शिवबाबालाई कहाँ दुःख हुन्छ र! अझै खुशी हुन्छ। यो पुरानो फोहोरी शरीर छुटाएर बच्चाहरूलाई वासस लिएर जानेछु। दुःखको कुरै छैन। दुःखको कुनै कुरै छैन। हामी उठ्दा-बस्दा मीठा-प्यारा बाबालाई याद गर्छौं। परमधाममा जानको लागि हामी तयारी

गरिरहेका छौं। बाबालाई याद गर्दा-गर्दै शरीर छुट्नेछ। धेरै संन्यासीहरूको यस्तो हुन्छ। बस्दा-बस्दै सम्झन्छन्— अब म ब्रह्ममा जानेछु, गएर लीन हुनेछु। यसरी बस्दा-बस्दै शरीर छोडिदिन्छन्। बाबाले आफ्नो अनुभवले बताउँछन्। प्राणायाम गर्दा-गर्दै हराउँछन्। यस्तो होइन— ऊ आत्मा ब्रह्ममा लीन हुन्छ। आत्माले त एक शरीर छोडेर तत्काल अर्को लिइहाल्छ। बाँकी कहीं निर्वाणमा जाने होइन, न ज्योतिमा समाहित हुन्छ। सबैले पार्ट अवश्य खेल्नु छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— जब सबै पार्टधारीहरू आइसकेका हुन्छन् तब म आउँछु, किनकि म सबै सजनीहरूको साजन हुँ। मेरो पछि सबै सजनीहरू फर्केर आउँछन्। म आएको छु सबैलाई वापस लिएर जान। अब नाटक पूरा हुँदै छ, अब जसले जति पुरुषार्थ गर्छ। सद्गतिदाता एकै बाबा हुनुहुन्छ। अहिले बाबा आउनु भएको छ, सम्झाइरहनु भएको छ— म कहिले र कसरी आउँछु। फेरि तिमी सबै आत्माहरूलाई लिएर जान्छु। फोहोरीबाट सुन्दर बनाउँछु। सुन्दर मात्र बलि चढ्नेछन्। देखाउँछन् कृष्णले भगाए। तर केको लागि भगाए? कृष्णको त कुरै होइन। यो त बाबाले छुटाउनु भएको हो। सहज राजयोग सिकाएर स्वर्गको महाराजा महारानी बनाउन। तिमीलाई भविष्य राजकुमार राजकुमारी बन्ने साक्षात्कार पनि भएको छ। तिमीलाई थाहा छ— वास्तवमा हामी मयूर-मुकुटधारी राजकुमार-राजकुमारी बन्नेछौं। अहिले तिमी हौ ब्राह्मण। गायन गरिन्छ— प्रजापिता ब्रह्मा, त्यसैले उनका बच्चा ब्रह्माकुमार कुमारी बन्छौ। यी सबै बुझेर बुझाउनु पर्ने कुरा छन्। राजधानी स्थापना भइरहेको छ, त्यसैले सबैले राम्रो सँग पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। कुनै मेहनत दिनुहुन्न, केवल भन्नुहुन्छ— हे आत्मा म बाबालाई याद गर अनि वर्सालाई याद गर। विश्वको मालिक बन्नको लागि यति याद त गर्न सक्छौ। देही-अभिमानि बन। देह-अभिमान आउनाले नै मायाले घुस्सा लगाउँछ। एउटा नाटक पनि बनेको छ— माया यसो गर्छ, भगवान यसो गर्नुहुन्छ। त्यो प्रत्यक्ष रूपमा देख्दैछौ— कति बाबाको बनेर फेरि मुख मोड्दछन्! गएर निन्दा गर्छन्। आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन्। सत्य बाबा, सत्य शिक्षक, सत् गुरुको निन्दा गर्छन्। उनीहरूलाई देखेर मनुष्यहरूले भन्छन्— ईश्वरलाई कसरी छोड पत्र दिन्छन् होला? त्यसैले यस्ता निन्दकहरूले उच्च पद पाउन सक्दैनन्। यो अहिलेकै कुरा हो।

कति बच्चाहरूलाई नष्टोमोहा बन्नमा ठूलो मेहनत लाग्छ। धेरैको मोह नै निस्कँदैन। बाबा त भन्नुहुन्छ— आफ्ना बच्चाहरूलाई पनि सम्हाल। उनीहरूलाई पनि शिवबाबाको याद गराइ राख। जो असल छन् उनीहरूले शिवबाबालाई याद गरिरहन्छन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— सरकार पनि पवित्रता चाहन्छ। त्यसैले उनीहरूलाई सम्झाउनु पर्छ— हामी विश्वलाई पवित्रतामा लैजानको लागि पवित्रता प्रतिज्ञा गर्छौं। हामी विश्वलाई स्वर्ग अवश्य बनाउनेछौं। कन्याहरूले माता-पिताको पनि उद्धार गर्न सक्छन्। बाबालाई त गरिब निवाज भनिन्छ। साहुकारको सारा धनमाल त माटोमा मिल्छ। साहुकारको लागि ठूलो तागत चाहिन्छ किनकि साझा पूँजी हुन्छ नि। फेरि आफ्नो चीज कसरी समर्पित गर्न सक्छन्! बाबालाई त गरिब-निवाज भनिएको छ। अच्छा!

२०७५ बैशाख ६ बिहीबार १९-०४-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) लक्ष्य र उद्देश्यलाई बुद्धिमा राखेर पवित्र बन्नको लागि पूरा नष्टोमोहा बन्नु छ। पुरानो शरीरबाट ममत्व निकालिदिनु छ।
- २) उठ्दा-बस्दा बाबाको यादमा रहनु छ। कुनै पनि कुराको अफसोस गर्नु छैन। कहिल्यै पनि बाबाको निन्दा गराउने कुनै कर्म गर्नु छैन।

वरदानः— विजयको उमंग-उत्साहद्वारा निराशालाई आशामा परिवर्तन गर्ने निश्चयबुद्धि भव

यदि निश्चय अटुट छ भने विजय सदा छँदै छ, विजयको उमंग-उत्साह सदा रहोस्, निराशाको संस्कार नहोस्। कुनै पनि मुश्किल कार्य यति सहज अनुभव होस् मानौं कुनै ठूलो कुरा नै होइन। अनेक पटक कार्य गरेको हो। कुनै नयाँ कुरा गरिरहेको छैन, त्यसैले निराशाको नाम-निशान पनि नरहोस्, कुनै पनि स्वभाव-संस्कारमा यो संकल्प नआओस्— थाहा छैन यो परिवर्तन होला वा नहोला, हौ नै सदाको विजयी।

स्लोगनः— शक्तिशाली बन्नु छ भने सदा खजानाहरूको स्मृति र स्मरण गर्दै गर।